

Köszöntő

Június 2-án pedagógusainkat köszönti az egész ország. Népiünk immár tizenhetedszer teszi le a pedagógusnap alkalmából a hála, megbecsülés és tisztelet virágait tanítóink, egyetemi oktatóink katedrájára.

Megérdemlik a tiszteletet és megbecsülést. Erejüket nem kímélve végzik nehéz, fáradságos, de gyümölcsöző munkájukat. Fáradságot nem ismerve igazítják helyes irányba a még félre-félre tévedő tollakat, javítanak késő éjjelig dolgozatokat, tanítják a ma és a holnap nemzedékét, közben ők maguk is tanulnak. Új utakat keresnek: hogyan lehet még többet adni, többre tanítani, közelebb hozni az iskolát az élthez...

A mostani pedagógusnap különösen nagy munkában találja az ünnepeket, hiszen még sok a tennivaló az oktatás korszerűsítésén, az oktatási reform maradéktalan megvalósításán.

E napon mi is megkülönböztetett szeretettel és tisztelettel fordulunk oktatóink felé. Félretér minden szubjektív előítéletet, vizsgák, zárthelyiek, beszámolók „még” perceit elfeledve üdvözljük azokat, akik irányítják világnézeti, szakmai és emberi fejlődésünket.

Oktatóink eredményes munkáját elismerve a hála virágai mellé keressük is mellékeljük: munkálkodjanak még fáradhatatlanabban, mélyítsék el még jobban hallgatóink öntudatát, hivatásszeretétét.

Június 2-án gondolatban megszorítjuk oktatóink kezét. Nemes, felelősségteljes munkát végeznek: a marxizmus-leninizmus erejére támaszkodva embereket formálnak.

Mielőtt mennétek...

Nagy Sándor, az Ipar-kari KISZ-titkár búcsúztatja a halagó Gordon Gabit.

Harmadikos gimnazista korunkban kis tarisznyával köszöntöttük a hallgatókat. Sőt, pogácsát, kékfiléreseket és az iskola fényképét tettük bele.

Az egyetemen mások a hagyományok. Nem vonulnak végig az épületen, vándorbotot sem kapnak, de amikor a végzős évfolyam a hátra levő néhány állami vizsga után „kilép az Életbe” a tarisznya ott lóg az ő oldalukon is. Benne a marsallbot — a diploma, és ami talán még fontosabb, a négy év alatt többé-kevésbé elsajátított közgazdasági szemlélet, és az a tárgyi tudás, amely biztos alapot jelent a további tanuláshoz, és lehetővé teszi, hogy mindenki megtalálja a helyét a közgazdász pályán.

Tudom, nem könnyű a helyzeteket. Hiszen ti vagytok az első olyan évfolyam, amelyik már az új gazdasági mechanizmusban végez, s annak szellemében kezd dolgozni. És az első olyan évfolyam, amely már az új elhelyezkedési rendszer segítségével keres és talál magának munkahelyet. Tehát nincsenek előre kitaposott utak!

Izgalmas, komoly feladatok várnak rátok; erőtlő, képességeitek fokozottabb igénybevétele. Hiszen az a tananyag, amit itt — főleg vizsgaidőszakban — mindannyian olyan soknak találunk, tulajdonképpen nagyon kevés, és még meg kell tanulnotok azt az új környezetben okosan felhasználni.

De elöttetek ott vannak a régebben végzetek, és a hálátok mögött mindig ott áll az egyetem.

Moss, amikor el kell búcsúztatnom a végzős évfolyamot,

akik közül a legtöbb jóbarát, de legalábbis kedves ismerős, mégis azt mondom, ne búcsúzzunk. Hiszen azokat a szálakat, amelyek az egyetemhez kötnek titeket, nem lehet végleg elszakítani.

Segítségért, jótanácsért mindig visszatérhettek. Sok új, eddig nem ismert feladat vár rátok. Kíváncsian figyeljük első lépéseiteket, és várjuk tőletek a beszámolót, hogyan sikerült?

Csak az iskolától, az óráktól búcsúztok, a diákárságtól nem. Hiszen egy, vagy több év múlva mi is megvölünk utána-tok. Segíteni, és tanulni a ti tapasztalataitokból.

És külön szeretnék elbúcsúzni azoktól a hallgatóktól, akik lapunk rendszeres munkatársai voltak. Halász György, Laki Mihály, Bauer Tamás, Róth János, Száva Lajos, Lipovecz Iván, Lovász Péter és Rózahegyi János jelentős munkát végeztek, amikor a lapon keresztül trasaik felhívták a figyelmet az egyetemi problémákra, így vállaltva szerepet az egyetem életében. Így ők — a többi egyetemi szervezetben dolgozó hallgatókkal együtt — még valamit magukkal visznek. A közéletbe való beleszólás fontosságának tudatát, amit a saját tapasztalataikon keresztül mérhettek le.

Ahogy a többiek, úgy ti is nektek sem búcsúzzunk el véglegesen. A helyeteket átvesszük, de tőletek is várjuk a híreket, hogy az elöttök végzetek tapasztalataival gazdagabb búcsúhassunk majd az egyetemről, és keressük mi is a helyünket az Életben.

KOZMA JUDIT

KÖZGAZDÁSZ

a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja

X. ÉVFOLYAM, 10. SZÁM.

ÁRA: 40 FILLÉR

1968. JÚNIUS 1.

Jövönk és munkánk a májusi termelési gyakorlat tükrében

A zabolátlan alföldi szél válogatás nélkül szórta az emberek szemébe a homokot és sziklát. Végeláthatatlan szőlőtáblák, buján zöldellő lucernaöldek között vitt az út.

Nemesi Györggyel, a kiskörösi járás főagronómusával beszélgettünk. Igazi homoki ember, akit optimistává edzett a makacs szik, az idők folyamán a termelés jármába szorított homok. A járás közgazdászainak munkájáról, problémáiról kérdeztem meg először:

— Járásunk közgazdász szakembereinek működése, sem irányító, sem termelői tevékenységük szintjén nem tekinthet vissza nagy múltra. Két éve kaptuk először a közgazdasági egyetemet végzett közgazdász szakembert, Bognár Lászlót, aki jelenleg a járási pártbizottság társadalmi funkcionáriusaként is aktív munkát fejt ki. Üzemi szinten a fülöpszőlási Vörös Csillag Termelőszövetkezet, rendelkezik diplomás közgazdással. S elég szép számmal találhatunk a termelésben és az irányításban közgazdasági technikumot végzeteket. Problémáink azonosak a többi fiatal szakembereivel: Lakáshány, akklimatizáció a mostoha természeti viszonyokhoz.

— Mit várnak a jövőben az üzemek és irányító központok egyetemünk végzett hallgatóitól, milyen területen igénylik leginkább az agrár közgazdászokat?

— Mi semmiesetre sem valljuk a helyenként divó elméletet, a közgazdászok megváltó tevékenységéről.

Volt alkalmunk tapasztalni, hogy ami egyáltalán megváltó lehet, az csak a szívós munka.

Közgazdász működési területe itt nagyon sokrétű. Azt viszont elvárjuk —, s azt hiszem nem alaptalanul —, hogy az ide ke-

rülő fiatal magasfokú kezdeményező készségű, jó elméleti felkészültségű, s gyakorlati érzéssel bíró legyen.

Világosan látható tehát, hogy az új oktatási reform, a szakágazati képzés, e téren is maximálisan a gyakorlati élet jegyében történik. S az is, hogy a kiskörösi járásban és Bács-Kiskun megyében már nem teljesen „szűz” területre lépnek leendő közgazdászaink. Feladataik, lehetőségeik ugyanakkor nagyon széles skálán mozognak.

A sok közül csak egyet említek: a termelőszövetkezeti tagok bérezésénél az áttérést a munkaegységre a normatív rendszerre.

Azt hiszem, nem felesleges az alföldi agrárfejlődés sajátosságaira hivatkoznom, s az ebből adódó, ma is jelentkező egyenlőtlenségre. A normatív realitások kicsiszolása, tökéletesítése mind ösztönző, mind gazdaságosság jellegének maximalitása még sok problémát rejt magában. Ezek sikeres megoldása „ez a mi munkánk, s nem is kevés”.

Változik a kép. A Tolna megyei dombok között járunk, a hőgyézi kísérleti gazdaság tábláján. Egészenesen zöldellő vetések — öntözőcsövek szárai húzódnak a földeken. Távolabb szőlőkarók ezrei készülnek az igérkező bő termésre. Jerkovich János elvtárs, a megyei Bankigazgatóság mezőgazdasági osztályvezetője kalauzol bennünket. Igen gyorsan megtaláljuk a közös hangot, hiszen ő is egyetemünk levelező hallgatója. Diákos közvetlenséggel beszélni kezd:

„Eddig még nem dolgoztak megyénk területén közgazdasági szakemberek. A hiányt úgy próbáljuk megoldani, hogy mezőgazdasági mérnököket küldünk továbbképzésre. Ennek ellenére a közgazdászhiány sok helyütt érezhető, például a bank szakmában, s a vállalatok gyorsan fejlődő kereskedelmi tevékenységében is. Hogy mit várunk tőlük?

A legalaposabb elméleti felkészültséget. A gyakorlat ugyanis tengerenyi olyan sajátossággal rendelkezik, amit csak az illető üzem területén lehet alkotó módon elsajátítani, felhasználni.

Nagyon örülök, a jövőben a szakágazati képzésnek, mert üzemünk önállósága egyre inkább szakterületre specializálódott szakembereket követel.

Működnek a traktorok, folyik a munka. S a makacs rögök elsimulnak a bevetett mag felett. A Tsz-ek helyzetéről, a jövőbeni tervekről kezdünk beszélgetni.

— Megyénkben már csak 5 olyan tsz-van, amely állami dotációt igényel. Többségükben az elmúlt évben nem volt ritkaság az 50 forintos munkaadósság érték sem, s így az áttérési a normatív bérezésre ma már megoldott problémának tekinthető.

Ez évben a közgazdasági egyetemről igényeltünk egy végzett hallgatót — válasz eddig nem érkezett.

De bízunk benne, hogy rövidesen lesznek olyan fiatalok, akik közgazdászokként igyekeznek még eredményesebbé tenni mezőgazdaságunk, kibontakozó könnyűiparunk dolgozóinak munkáját.

Akár az Alföld rakoncátlan homokján, akár a dunántúli dombokon jártunk, egyaránt jóleső érzés töltött el. Az élet mindenütt szakadatlanul, gyorsan pezseg. De korántsem zökkenők nélkül. Ezeket kihatárobbolni, a kezdeti vagy közbeeső nehézségeket áthidalni: várnak ránk, számítanak munkánkra.

Fehér Alajos

Alma Ata és Irkutszk várja Budapestet

A KISZ VB meghívásából május 10—19 között a Szovjetunióban jártam.

Az alma-atai Műszaki Egyetemet és az Irkutszki Állami Egyetemet kerestem fel, hogy képviselőikkel megállapodjunk a nyári építőtábor-akció ügyében.

A megbeszélések eredményeként az idén 42 hallgatónk utazik szovjet építőtáborokba. Az első állomás Alma-Ata. Régi ismerősökkel találkozom a Műszaki Egyetem Komszomol Bizottságán; tavaly nyáron néhányuk a Badacsony — Labdihegyi nemzetközi építőtáborban dolgozott. Egyetemünk, mint cserepartner, ugyanebben az időben húsz embert küldött Kazahsztánba a Baján-Aul környéki építkezésekre. Fotók, újságcikkek kerülnek elő, közös élmények elevenednek meg, mindenki kéri, és várja a folytatást; az idei nyarat. A megállapodás hamar megszületik.

Július 10-én egyetemünk 6 lánya és 15 fia kezd meg a munkát a festői szépségű, de a nagyobb településektől eléggé távol eső Baján-Aul-i vidéken.

Három brigádban, szovjet egyetemistákkal együtt dolgoznak majd hallgatóink; lakóházakat építenek. (Az esetleges rosszindulatú megjegyzésekkel ellentétben, azokat a házakat, amelyeket tavaly építettünk —, lakni is lehet. Reméljük, ebben az évben is sikerül hasonlókat produkálni.)

Négy hét munka után (amiért 30 rubel zsebpénzt kapnak hallgatóink) 10 napos ingyenes üdülőprogramban vesznek majd részt. Ezt az időt Moszkvában, Alma-Atában és a környező hegyekben töltik.

De nem jártak rosszul az Irkutszki egyetem vendégei sem. Ők 21-en repülőgéppel utaznak a szibériai városba, mivel a vonatkozás egy kissé hosszadalmas (8—9 nap) lenne.

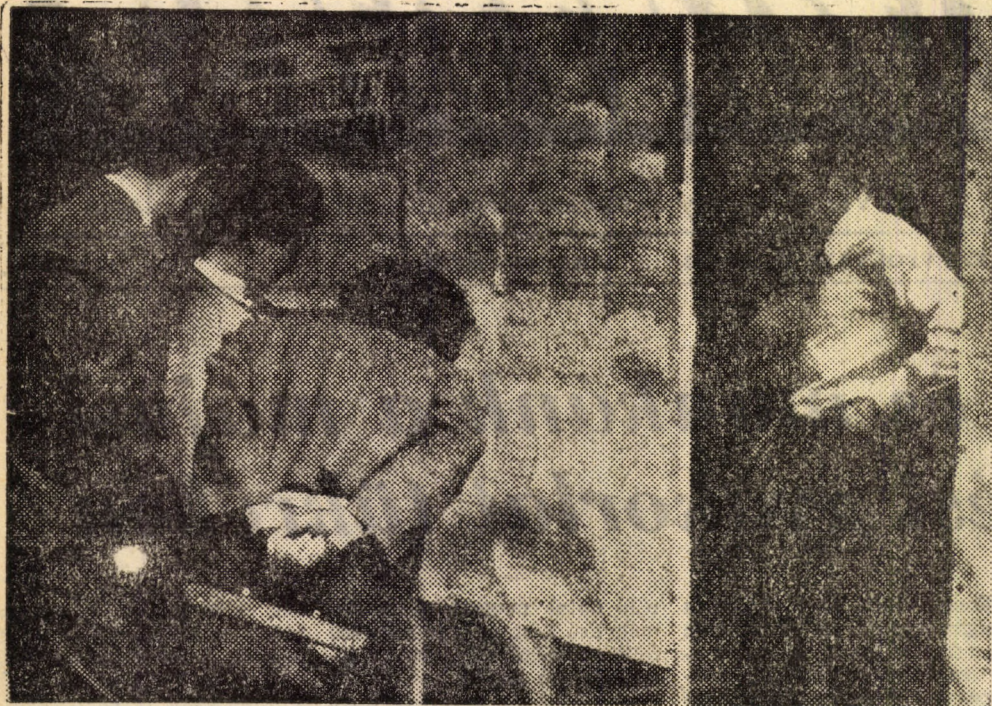
Bratszk környékén fognak dolgozni egy újabb erőmű alapozási munkálatainál. Az üdülési program keretében 3—4 napot töltenek a Bajkál-

Vizsga...

vizsga...

Melyiket szeressem?

A végzős hallgatók az aulában elhelyezett pályázati felhívásokat tanulmányozzák
(Száva Lajos felvétele.)

Kereskedelmi piackutató – marketing-szakágazat

Tanszéki megbeszélések, elvek, célkitűzések és tanácskozások sorozatában forrt, alakult az egyetemi reformtervezet, a képzés korszerűsítése. Valami új született itt, amelynek célja: többet, jobbat adni, hatékonyabbá tenni az egyetemi oktatást. Ezek egyikéről, a marketingről beszélgettünk Dr. Megyeri Endrével, az ipargazdaságtan tanszék vezetőjével.

— Mi a célja, mi tette szükségessé ennek az új szakágazatnak a kialakítását?

— Az új mechanizmus bevezetésével, a beszerzés és az értékesítés központosított rendszerének feloldásával megnőtt a kereskedelem jelentősége a vállalatok életében. A terv és a piac megvalósuló szerves egysége a korábbi termeléscentrikus szemlélet helyett új, piacközpontos szemléletet követel a vállalatoktól, — s ezt az új szemléletet — amit gyakran marketing szemléletnek is neveznek — minden hallgatóknak ki kell alakítani. Ennek a szemléletnek tehát nemcsak a kereskedelmi — piackutató („marketing”) szakágazat, hanem valamennyi szakágazat képzésében érvényesülnie kell.

— Az új szemléleti mód kapcsán a vállalatok tevékenységében új munkafunkciók jelennek meg, illetve korábban másodrendű funkciók nagyobb jelentőségre tesznek szert. Ilyenek mindenekelőtt a piackutatás és piacelemzés, a vállalati kereskedelmi politika kialakítása, a propaganda és reklám, a készletgazdálkodás és tágran értelmezett kereskedelmi tevékenység operatív szervezése. Ezek a munkafunkciók, illetve feladatok olyan kvalifikált közgazdasági szakembereket igényelnek, akik sajátos ismeretanyaggal, és főként sajátos készségekkel is rendelkeznek. A kereskedelmi piackutató szakágazat alapvető célja éppen a fenti funkciókhoz szükséges készségek fejlesztése, és a marketing szemlélet további elmélyítése. E cél szolgálatában állnak a szakágazat speciális tantervi:

Egy félévre
számított
heti óra

Piackutatás, piacszerzés és vállalati értékesítési politika (marketing)	7
Propaganda és reklám	2
Készletgazdálkodás	3
Külkereskedelmi ismeretek	4
Fuvarozás és szállítmányozás	2
Matematikai statisztika (begyároló foglalkozások)	4

— Elsősorban melyik szakot érinti ez, hogyan sikerül majd a különböző szakokat — sajátosságaikkal együtt és annak megfelelően — összefogni?

— Az előzetes tervek szerint a marketing szakágazat az értékesítési szak kivételével,

valamennyi ágazati szakon (ipar, belker, külker, agrár szak) be fogjuk vezetni. De arról is szó van, hogy a későbbiek során bizonyos sajátosságokkal a szakágazat esetleg a közlekedési szakra is ki fog terjedni.

— Az említett szakágazati tárgyak többségét kötelező jelleggel és közös tankönyv vagy jegyzet alapján mindegyik ágazaton tanítani fogjuk. Egyik-másik szakon természetesen lesznek eltérések a felvett szakágazati tárgyak struktúrájában: nyilvánvaló például, hogy a külkereskedelmi szak marketing szakágazatán a külkereskedelmi ismereteket az ágazati alapképzésben, több tárgy keretében, mélyebben sajátítják el. Itt tehát a külkereskedelmi ismeretek című tárgy helyett — hasonló óraszámú — a külkereskedelmi piackutatás speciális kérdéseit fogják oktatni. De bizonyos sajátosságokkal a belker, és az agrár szak szakágazati képzésének felépítésében is számolni kell.

— A marketing szakágazat oktatási tervének kialakításakor arra törekszünk, hogy a hallgatók a piacközpontos szemlélet keretében egységes, összefüggő képet kapjanak a termelési és a forgalmi folyamatokról. Ezért a képzési tervet és követelményeket egy olyan vállalat modelljéből kiindulva építjük fel, amely egyaránt termel és értékesít termelési eszközöket, és fogyasztási cikkeket, s nemcsak a belső, hanem a külső piaccal is szoros kapcsolatban áll. Ez a kiindulópont lehetővé teszi a szükségessé teszi, hogy a különböző ágazati szakok számára a szakágazati képzés jelentős hányadában közös program és tananyag alapján valósuljon meg. Ugyanakkor a szemléletű gyakorlati foglalkozásokra ágazatonként (ipar, belker, stb.) differenciált programok is kialakíthatók, differenciált irodalommal és esettanulmányokkal. Ez lehetővé teszi az ágazati sajátosságok szemléletű figyelembe vételét, amire további lehetőséget nyújtanak a szemináriumok és az alternatív, fakultatív tárgyak.

— A marketing szakágazatokat összeköti majd a jórészt közös áruismereti képzés is. Tehát, például az ipar szak marketing szakágazatán szintén áruismeretet, és nem technológiát fognak tanítani. Azonban a termelés és a forgalom összefüggő szemléletét az áruismereti oktatásban is érvényesíteni kívánjuk. Ezért, a

tananyagban az áruismerettel kapcsolatban jelentős helyet kell kapniok a technológiai kérdéseknek, a technológiai aspektusoknak, mégpedig nemcsak az ipar, hanem a többi ágazat oktatásában is.

— Milyen mélységű lesz ez a szakosítás, milyen követelmények támaszthatók az itt végzőkkel szemben?

— Jóllehet a szakágazati képzés óraszámja az összes óraszámhoz viszonyítva elég jelentős, — durván mintegy 30%-ra tehető — a marketing szakágazatos sem szűk specialitásokat akarunk képezni.

— Azoknak a munkafunkcióknak ellátására és irányítására, amelyekről a bevezetőben említést tettem, szilárd marxista világnézetű közgazdászokra van szükség, akik jól ismerik a szocialista gazdaság, s ezen belül a mikro gazdaság működésének törvényeit, mechanizmusait és a módszertani ismereteket (matematika, statisztika, számvitel, szervezés) területén jó alapokkal rendelkeznek. Mindezek birtokában a marketing szakágazaton végzők más munkafunkciókban is jól meg kell, hogy állják a helyüket. Ehhez az alapszak ágazati képzés mellett, a szakágazati képzés is segítséget nyújt, mert alig van a vállalati munkának olyan területe, ahol a végzett közgazdász közvetve vagy közvetlenül ne tudná felhasználni a marketing szakágazat keretében elsajátított szemléletet, és gyakorlati készségeket. Emellett az új képzési rendszer jelentős óraszámot biztosít a szakszemináriumokra, valamint az alternatív és fakultatív tárgyakra — ami a hallgató orientációját is figyelembe véve, mind a szakágazati képzés elmélyítésére, mind az általános közgazdasági műveltség és módszertani felkészültség ki- szélesítésére felhasználható.

— Végül: mikorra várható mindezek bevezetése?

— Az új tanterv a maga komplexitésében először a jövő tanévben beiskolázott hallgatók oktatásában érvényesíthető. Azonban minden bizonyítást tesz lehetőség arra, hogy a szakágazati képzés bizonyos elemeit a „már futó” évfolyamoknál is bevezessük. Például már a mostani negyedéves ipar szakos hallgatók is felvehették a piackutatási tárgyat, szakszeminárium is működött ebből a témakörből. Gondolkozunk azon, hogy jövőre alternatív-fakultatív tárgyként bevezetjük a piacszerzés és vállalati értékesítési politika, valamint a készletgazdálkodás című tanulmányokat és kibővítjük a marketing témájába vágó szakszemináriumok körét.

L. Gy.

A visszadobott labda...

A Közgazdász legutóbbi számában bíráltuk az egyetem éttermet és büféjét, az ott uralkodó — felsőoktatási intézményhez méltatlan — állapotokat.

A hibák forrását kutatva kerestük meg Benedikty Bélát, az egyetemi vendéglátóipari objektumok irányító szervének, a Pest-Budai Vendéglátóipari Vállalatnak az igazgatóját.

A látogatásom kudarcra kezdődött. Az igazgatónál ugyanis már voltak. Várnom kellett. Nem baj — gondoltam. Addig is összeszedem gondolataimat. Ugyis alaposan „be akarok olvasni”. Lesz mit mondjak és kérdezzek. Hiszen egy irányító szerv igazgatója mit tudhat ilyen helyi problémákról. Amelyek nekünk roppant fontosak, de számára csak egy üzemegység a sokszázból...

Idáig jutottam a gondolatmenetben, amikor nyílt az ajtó.

És bizony, beismerem, nagyon meglepődtem. A Pest-Budai Vendéglátóipari Vállalat igazgatója ugyanis — évfolyamtársam. Csak más szakon. A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem esti tagozat V. évfolyam belker szakos hallgatója.

Jóízűen nevet meglepetésem.

— Ugye most már elhiszi, hogy ismerem az egyetemi viszonyokat?

— Igen. De hát akkor miért nem kapunk több segítséget?

— Erre nehéz röviden válaszolni. Megmondom őszintén, ismerve a problémákat, a Közgazdászban megjelent cikknel is rosszabbra számítottam. Azaz a kitéllel azonban nem értek egyet, hogy mi, a legilletékesebbek nem törődünk velük. Igen is törődünk. Nem szabad azonban elfeledkeznie arról, hogy hozzánk az egyetemről kívül még nagyon sok vendéglátó üzemegység tartozik.

EGYETLEN LEVÉL...

— És önöktől egy éve nem érkezett jelzés arról, hogy problémák vannak a közlekedéssel... Illetve, boosánát, a közelmúltban érkezett az egyetemről egy levél, a kultúrosztályról, tessék. A klub alkalmazottját dicsérik benne, kérnek minket, hogy jövőre is őt hagyjuk meg munkakörében... Ebből honnan gondoljam, hogy a hallgatók olyan elégedetlenek?

OBJEKTÍV NEHÉZSÉGEK

— Sok olyan objektív nehézség is fennáll, amely pillanatnyilag elháríthatatlan. Így az, hogy az étterem tulajdonképpen egy pincehelyiségben van. Legalább 50 százalékkal túlterhelt, a relatív páratartalma igen nagy. A tállalás pedig országos probléma. A rendelkezésre álló műanyag edények olyan látszatot keltenek, mintha mosatlanok volnának, de ez, sajnos, termékhiba. Már a KERMI is vizsgálja a kérdést, próbáltunk külföldi, import műanyag edényeket is beszerezni, de azok sem voltak jobbakk... Aztán ott vannak a sorállás miatti panaszok. Egy-szeren nem oldható meg a színvonalas étkeztetés, ha fél 12-kor, egyidőben 6—700 hallgató ösztönlí el az éttermet.

— És az elhárítható akadályok?

— Ilyenek is vannak. S ezeket igyekszünk közmegeledésre megoldani. A nívó nö-

velése érdekében vezettük be annakidején a la carte étkezést, pedig bizonyíthatóan nem gazdaságos. Megpróbáljuk a fennálló körülményekhez képest otthonosabbá tenni az éttermet, és megoldani a megfelelő szellőztetést.

VAGY PÉNZ VAGY VÁLLALKOZÓ

— Ehhez azonban előbb a szükséges pénzt nem kaptuk meg az egyetemről, amióta pedig rendelkezésünkre bocsátották, nem találunk kivitelezőt, az elvégzendő munkához... Hallom viszont, hogy új kollégiumot építenek az egyetem közelében a Kinizsi utcában. Ott miért nem ter-

IGEN, A MENZABIZOTTSÁG

Az igazgató veszi át a szót:

— Saját portájukon kell keresniük a hibák forrását. Nem hinném, hogy találnánk még egy egyetemet, ahol olyan gyengén, mondhatnám sehogy sem működik a diák-érdekvédelem e fontos szerve, mint önöknél. Példát vehetnének a Műszaki Egyetemtől. Ott an-

A JOGOKKAL ÉLNI KELL

— A kapott jogokkal azonban eddig nem törődtek — folytatja az igazgató. — Ha van élő menzabizottság, nincs titkunk előttük. Kétezer hallgató különpanaszával nem tudnánk foglalkozni. Legyen azonban egy vagy két megbízott, akiknek teljes betekintést biztosítunk az üzemgazdaságból. A menzabizottság feladata a felmerült panaszok azonnali jelzése. Nem szabad gyűlni hagyni a problémákat. Nem haragszunk, ha naponta keresnek. Hiszen akkor élő a kapcsolat, akkor tudjuk kivizsgálni és orvosolni a legbágyabb hibákat, mulasztásokat is.

REPETA-LEHETŐSÉG

— Hogy mennyire törődünk az egyetem hallgatóival, akik közé én is tartozom — mondja Benedikty elvtárs — arra bizonyíték, hogy a nagytűk, de kisebbpénzü diákok érdekében repetakönyvet is rendelkezésünkre álló étteremben. Ez azt jelenti, hogy a menütelekből a megmaradt adagokat kiadhatják az éhesen maradtaknak — mindössze a menzabizottság vezetőjének kell igazolni a repetában kiadott adagszámot.

Önálló témaválasztás

A II. évesek utolsó matematika előadása azzal kezdődött, hogy az előadó értékelte az előző órán írt röpdolgozatokat. A téma különleges volt, címe: Hogyan alkalmaznám a gyakorlatban a tanult programozási módszereket?

A tanár különösen megdi-

veznek egy új éttermet, hogy végre a menza megfelelő mil- lőbe kerüljön?

— A panaszok Önök felé történő jelzését az illetékesek valóban elmulasztották. De Önök tartották ellenőrzést a közelmúltban?

Az igazgató hívására bejött Berkovics Lászlóné, áruforgalmi előadó, a vállalat illetékes területi felelőse. Ő adja meg kérdésemre a választ:

— Két-három hetenként tartok a felügyeletem alá tartozó üzemegységekben ellenőrzést, a rendelkezésemre álló időtől függően. Legutóbb — bár ez jóval régebben történt, mint három hete — részletesen megvizsgáltam az elszámolásokat is, és minden tétel stimmel. Többet mit tehetek? Az alkalmi panaszok bejelentésére a menzabizottság az illetékes, az ő munkájukkal azonban nem dicsekedhet KISZ-szervezetük...

nakidején, mint Diákbizottsági titkár, Főző Lajos, a Budapesti KISZ VB jelenlegi titkára szervezte meg a menzabizottságot, amely azóta is kitűnően működik. Mi, az előző cikkünkben is említett szerződésben az ott felsorolt minden joggal felruháztuk a Közgazdaságtudományi Egyetem Menzabizottságát. Sőt...

Mondja, hányszor éltek ezzel a lehetőséggel?

Eddig a beszélgetés. Úgy érzem, nem volt hiába a látogatás. Mások munkájának a kritizálása elvezetett a hibák legfőbb forrásához, saját portánkra: a menzabizottsághoz...

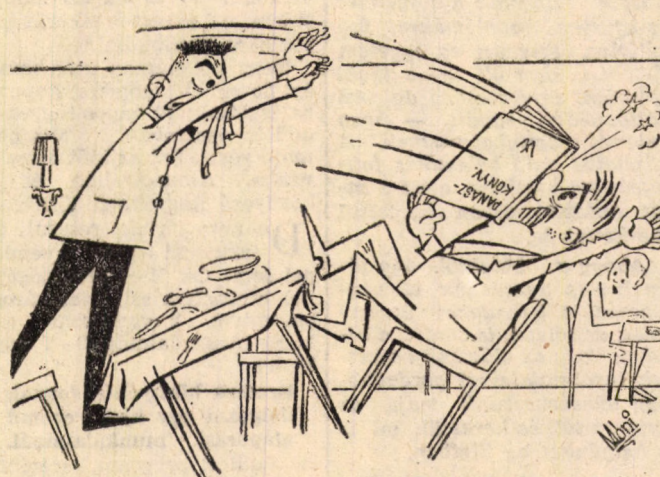
Egyik számunkban dicséretben részesítettük az Érdekvédelmi bizottságot, s elsősorban annak vezetőjét, Koncz Margitot. Dicséretünk — ma is elmondhatjuk — akkor felsorolt, sokirányú tevékenységéért is volt. Albizottságáról a menzabizottságról azonban nem történt említés, s bevalljuk őszintén, mi sem firtattuk. Hiszen, az egyetemen nem is tudott róla senki, hogy van...

Hamarosan vége a tanévnek. Az új, 68/69-es tanévre már most hozzá kell látni a mulasztások helyreállításához. Hiszen bizonyosodott, a hallgatók által számtalanszor szavalt hibák, panaszok megoldásának kulcsa egy élő, jól működő menzabizottság.

Legközelebb, e problémák kapcsán, rólok szeretnénk írni — majd ha már dicséri lehet...

Pongrácz György

Nem nálunk történt

Parancsoljon kedves vendég, itt a panaszkönyv!...

csért egy dolgozatot, s sajnálta, hogy az illető „Anonimus”-ként írt. A dolgozat szó szerint a következő volt:

Programozási módszerek alkalmazása egy külkereskedelmi vállalatban belül.

Már egy éve dolgoztam a Fantázimper külkereskedelmi vállalatnál és mivel az egyetemen jó voltam matekból, egy felelősségteljes beosztásban dolgoztam, én voltam a vállalat úszócsapatának edzője. Amíg a fiúkra bíztam a dolgot, nem is volt semmi baj. Am egyszer matematika-tudásom veszttem okozta. A következő dolog történt: 4x100 m-es vegyesváltó összeállításánál (tekintve, hogy adva volt 4 úszó és mind a négy minden úszásnomban elég jó volt), az ideálisnak látszó programozási „magyar módszert” használtam fel. 3 nap, 3 éjjel dolgozva megoldottam a problémát, és reménykedve vártam matematikai tudásom igazolását. A csapat sajnos vesztett, ezért azonnali hatállyal leváltottak, és azóta, mint külkereskedelmi üzletkötő, önálló irodát vezetek Párizsban, de a matematikát messziről elkerülöm. Csoda?...

(Nekünk ez a humor sehogyan sem tetszett. — Szerk.)

— C —

GYAKORLOM A SZÉPIRÁST!

Ugyanis a pályázatot, valamint az önéletrajzot kézírással fogadják el az egyetem a végzős hallgatóktól. Mint állást pályázó, én is erre a sorsra jutottam, bár megvallo, nem értettem teljesen, miért nem lehet géppel megírni ezen „okiratokat” a XX. század közepe táján! Általában nem kutatom az egyetem velem kapcsolatos eljárásainak, kéréseinek értelmét, de most nem tudtam megállni és megkérdeztem, miért van ez így? A válasz egyszerű: Már évek óta így van, ezért az idén is így csináljuk.

Megvallo, kíváncsiságom ez sem elégítette ki, ezért tovább érdeklődtem és azt a magyarázatot kaptam, hogy vannak vállalatok, ahol csak ilyen formában fogadják el pályázatot és önéletrajzot.

Ezek után eltöprengtem bárki azon, hogy mi indokolhatja a vállalat ilyen irányú kérését. A következő lehetséges okokat találtam:

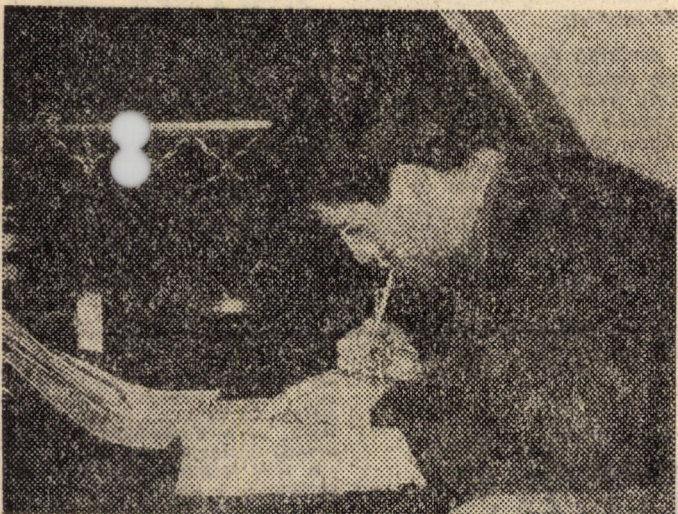
1. Vállalati grafológusnak kell bemutatni azokat, aki ebből megállapítja jellemem és leendő beosztásom milyenségét.

2. A vállalatok ezentúl csak közgazdasági végzettségű kódexírókat alkalmazhatnak.

3. Ilyen ravasz, indirekt módon állapítják meg, hogy a diplomás emberek tudnak-e írni.

Mit tehettem, behívtam a szomszédék Döncikéjét és egy fagy ellenében lediktáltam az életrajzomat és a pályázatomat. Ezzel sikerült megtevesztenem a vállalati grafológust, s egyben bizonyítást nyert, hogy tudok írni. A kódexírásban majd a nyáron gyakorlom magam. Különösen az iniciálék terén vannak még pótolnivalóim...

— ki —

Ez a rész is benne van a tételben...

Maga ugye diplomata szakos? — ezt a kérdést szögeznek nemzetköziseknek, nap mint nap egyetemen belül és kívül, naivak és jólétesültek egyaránt. A nemzetközi ismeretek szak hallgatói — ha szabad ezt a kifejezést használom: a priori — úgy rögzödtek a létezésükről egyáltalában tudomással bírók nagyobb részének tudatában, mint megtisztelő címek és hosszantartó kiküldetések büszke várományosai, a holnap — vagy legrosszabb esetben a holnapután — magyar diplomatai. S mi hagyjuk, hogy minket ezéririgyeljenek, vagy tiszteljenek, mindig s mindenütt az egyetem egészéből kiszakítva kezeljenek, itt mások főle helyezzenek, ott éppenséggel megtűrjenek.

S nem vettük észre, hogy — miközben tanulmányi átlagunkkal túlszárnyaltunk bárki más — közgazdasági ismereteink egyre inkább elmaradtak a többiekétől.

hogy — a csoporton kívüli munkánk kiváló elvégzése során — megelégedtünk saját közösségünk tudatos formálásától, s alig akarjuk bevallani, hogy — míg az „igazi” közgazdászok iránti igény sokszorosa a kínálatnak — nem

várt elhelyezkedési gondokkal kell megbirkóznunk.

Amikor az egyetemre kerültünk, senki sem akarta elhárítani velünk, hogy a lecke-könyvvel együtt a diplomata-útlevéllel is rögtön kezhezkapjuk. Sőt! Nagyon is tisztában voltunk azzal, hogy — bár e szaknak kétségtelen feladata bizonyos utánpótlás biztosítása — a Külügyminisztérium csak a végzett hallgatóknak egy, mégpedig kisebb részére fog rendszeresen igényt tartani. Ez persze korántsem jelentette azt, hogy bárki is eleve mondjon le az e téren táplált ambícióról, de mind az egyetem illetékesének, mind nekünk tudnunk kellett, hogy a külügyi szolgálat csak az egyik lehetséges variáció a majdani állások közül. Ebből pedig az következik, hogy a nemzetközi ismeretek szakképzési rendje olyan kellett volna és kellene ma is, hogy legyen, amely konkrét, a gyakorlati életben használható szakmai ismeretek minél mélyebb szintű elsajátítását biztosítja, mégpedig, vagy a nemzetközi gazdaság, vagy a külpolitika terén.

E két tudományág közül (mert ma már a külpolitika is az!) általában és egyetemünkön is az előbbi bír nagyobb súllyal és rendelkezik nagyobb tradi-

cióval, illetve több tudományos feldolgozott tapasztalati anyaggal. A nemzetközi gazdasági, kereskedelmi kapcsolatok fejlődésével, az integrálódási tendenciák általános erősödésével nálunk, ahol a gazdaság olyan szerve-sen illeszkedik be a nemzetközi munkamegosztásba, első-sorban ilyen szakemberek iránt fokozódik az igény.

A világgazdaságtanban érintett problémákkal azonban — a négyféléves „speciális kurzus” ellenére is — már csak matematikai, statisztikai, illetve alaposabb tervezési ismereteink hiányában sem tudunk komolyabban foglalkozni.

Ami a külpolitikát illeti, annak tudományos művelése újabb keletű (a politikai tudomány kérdése amúgy sem egyértelműen eldőlt még), de nem szorul különösebb bizonyításra, hogy napjainkban milyen fontossággal bír. Az ún. „alapozó” tárgyak elsajátítása után lett volna mód ebben a kérdésben is pl. szocialista és burzsoá elméletek, az egyes nagyhatalmak és állam-csoportok által követett gyakorlat, a stratégia és taktika tanulmányozására, s éppen ezért csekély érdeklődéssel

kísért tantárgy oktatása helyett.

Kissé megkéstek e gondolatok. Ma egyetemi oktatásunk reformja van napirenden, s ez feltehetően „érzékenyen” érinti a nemzetközi szakot is. De talán nem késő felülvizsgálni annak koncepcióját, hogy milyen szempontokat szolgáljon elsődlegesen a nemzetközi gazdasági és politikai ismeretek egyetemi szintű oktatása.

L. I.

Megyek vizsgázni

Kilépek.

Szombaton délelőtt 10 felé jöttem be az egyetemre, egy szigorlat és államvizsga közötti kollokviumra. Ütközben görögösen marcangolta szívemet a kétely és a félelem.

Kétely: minek nekem szombaton délelőtt (süt a nap, csodás az idő) azt a 100 oldalas anyagot csillogtatni, amit péntek délután két családi vizit között 30 oldalóra sebes-séggel átnyalaztam és amiből az elmúlt évek folyamán már két-háromszor remekeltem.

Ugyanakkor féltem is: miért nem félek a vizsgától? Jó, jó, sehora sem számít az eredménye, (de tényleg sehorá, de szabad-e így eltunyulni a nagyböjtös Élet küszöbén?)

A tanszék előtt ásitózó társaim. A vizsgázató alapos nyelvi érzékről téve tanúságot, komolyan vette a kollokvium szót: mindenki 30 percig beszélget, diskurál — az elnyűtt 100 oldalról.

Irány a szerelőség. Bajadérok, örömkialtások, kárörvendő megjegyzések (a többi búcsú-zótól): IRJ BÚCSÚT, búcsúzz, búcsúzz! Leültetnek, tollat nyomnak a kezembe, papírt, tessék.

Tessék: most búcsúzzak el: Kilépek az Élet-be. A rádió üvölt, a többiek sem kevésbé halkán suttognak és én kilépek. Csak azt tudnám, hogy hová.

Sajnálom-e, hogy kilépek? Nehéz kérdés. Mögöttem madarak csivitése, a szép erdei tisztás, apró vakondtúrásokkal, előttem a folyó innesső partján óriási mély árok. (Tudjátok, mi az világ-gazdából államvizsgázni?) A túlsó parton a dzsungelt parkosították elődeink. Hazajáró vadászlelkek (és vadak) elbeszéléseiből ismerem e kies tájat. Verseny, ádáz harc, nincs megállás és még a május 1-et is csak egy napig ünneplik.

Megyek vizsgázni.

H. Gy.

Bevezetés a flipperezés elméletébe és gyakorlatába

— Írta: Havalik András, a géplelektan tanszék docense.

Lapunkban gyakorta szó esik arról, a titokzatos imperialista szerkezetéről, amely a klub sarkában áll, s fő feladata az, hogy a gyanúsan egyetemi ifjúságot megfossza kétförintosaitól. A játék népszerűsége készítette arra, hogy rövid gondolkodás után lefektessék a flipperezés tudományos alapjait — felhasználva természetesen az idevágó szakirodalmat valamint a marxizmus klasszikusainak munkáit.

Mindenekelőtt tisztában kell lennünk azzal, hogy a flipperezésnek két fajtája létezik. Az egyik típus csak odaáll a géphez, némi fejűrés után bedobja 2 forintosát, majd ujjait az illetékes gombokra helyezve, lejátsza a játékot, és szomorúan tovább áll. Ezeknek azt javasolom, hogy oktatásom elméleti részét tanulmányozzák behatódában. Ez abból áll, hogy az áldozat elmond két Miatyánkot, a

biztonság kedvéért háromszor meghajol kelet felé, és akkor mondjuk kap egy ingyenjátékot végződésre. Elméleti részünk ezzel be van fejezve.

A másik típus az, amelyik tanulmányozza a gép lelkét, mielőtt játszani kezd. A gyakorlatban. Ezeknek a következő módszert ajánlom.

1. Mindenekelőtt nézzenek végig 10 játékot, próbálják meg kitalálni az adott gépen alkalmazható lejátszási mód szisztemát.

2. Aztán játszanak le egy játékot, egy kettesért, és akkor már tudniuk kell, hányadán állnak, vagyis: a) lehet-e lökni a gépet, b) megakad-e golyó az egyes lejáratokon, c) melyik irányba kell lökni a gépet a maximális eredmény érdekében.

3. Ha nem kapunk ezek után sem ingyen játékot, akkor következnek a dolgok neheze. Utána kell nézni, hogy mi történik

ütésre, rúgásra, harapásra, és a gép leejtésére (vigyázzunk az üvegre!) Ezek aránylag még mind tisztességes módszerek.

4. Ha 2-es pontunk b) változata önmagától nem következik be, akkor segíteni kell. Markos emberek megfogják a gépet és egy helyre, a mellő lábuk alá támaszt tesznek, oly módon, hogy az asztal nagyjából vízszintes legyen, csak enyhe lejtéssel. Ezután finoman lökődni kell a gépet, a maximális ingyenjátékig, vigyázva, hogy ne tiltsón.

5. Ha ez se megy, akkor szerelőségek kell hozni. Csavarhúzó, kalapács, elektromágnes, harapógolyó, kisbalta a ház mestertől. Ezek használata annyira magától érthetődő, hogy nem is részletezem.

Ha ezen 5 pont alatt összefoglalt módszerek egyike sem vezet eredményre, akkor a szerelő győzött.

A flipperezés története ugyanis szakadatlan harcok története a játsszani kívánó egyedek valamint a belker vállalat szerelői között. A küzdelem változó hevességgel és eredménnyel folyik, de mindig a gép húzza a legrövidebbet. Négy-éves egyetemi gyakorlatom során, jó néhány gépet láttam búszkén megérkezni, és letörtén távozni. Volt, amelyiknek útja már csak az ócskapiacra vezetett.

Ez azonban nem cél, úgy kell a gépeket átfarmálni saját képünkre és hasonlatosságunkra, hogy használhatóak is legyenek, meg ne is legyenek túlságosan drágák. A kétförintos egységár játékonként ugyanis véleményem szerint nagyon magas.

Kis tanulmányomban sajnos a tananyagnak csak töredékét tudtam ismertetni, aki bővebbet kíván, az forduljon itt maradó fiatalabb kollégáimhoz. Megtalálhatók a klubban állandó jelleggel.

— váz. —

KORSZERŰSÍTÉS KÖZBEN

III.

AZ ÚJ FELTÉTELEK ÉS A KISZ

Már az eddigiekből is kiderült, hogy az új feltételek között a KISZ is új feladatokkal kerül szembe. Túl azon, hogy a korszerűsítés előkészítése közben szerveztünk jelezte véleményét az illetékeseknek, már most el kell gondolkoznunk arról, mennyiben változtassunk a KISZ munkáján.

Lényeges változások szükségesek a szervezeti felépítésben. Mint köztudott, szakosodás csak a második éven történik. Ez azt jelenti, hogy ezentúl a hallgató legalább két tanulókörösségbe kerül majd egyetemi éve alatt. A szakosodás után szakágazatot is választ a hallgató, vagyis egyre több kislétszámú, és egyén számára mindig más összetételű közösségekben fognak tevékenykedni a hallgatók. Ezt a tendenciát a továbbiakban feltétlenül figyelembe kell venni, másként fogalmazva a jelenlegi — tanuló csoportokra épülő — szervezeti felépítés lényeges módosítására, esetleg teljes átalakítására lesz szükség.

Több variáns lehetséges. Elképzelhető, hogy szakszemináriumokra épülő valamiféle „sejtek” veszik át az alapszervezetek helyét, vagy különböző — elsősorban kollégiumi klubokban folyik majd a mozgalmi munka. Ez persze csak puhatolózás, elképzelés.

Néhány dolog azonban valószínű. Az új szervezeti egységek „tanszék” illetve TDK-centrikusabbak” lesznek, vagyis sokkal erősebben fognak igazodni a szakmai-képzési struktúrához. Együttal megnő az ún. másodlagos közösségek szerepe, pontosabban a tanulócsoporthoz elvész majd a klubforma, a TDK és nyilván egészen új szervezeti keretek is kialakulhatnak.

TÖBB-KEVESEBB SZABAD IDŐ

Az óraszám — ha nem is olyan radikálisan mint vártuk — csökkenni fog. Arról, hogy ez mennyiben jelent több szabad időt, azt csak idővel lehet majd eldönteni, hiszen ez nem elsősorban az óraszám, hanem megterhelés kérdése.

A kötetlen idő viszont feltétlenül nagyobb lesz, vagyis megnő a hallgatók „választási szabadsága” az időtöltési lehetőségek között.

Ezzel kapcsolatban a KISZ feladata, hogy bővítse az ún. hasznos szabadidő-töltési lehetőségeket, vagyis a kulturális, sport és közhasznú társadalmi-közeleti tevékenység kereteit. Ha ezt elmulasztjuk, akkor a semmittevés, tengés-lengés lesz uralkodó életforma az egyetemen. — Mindehhez a KISZ anyagi lehetőségeinek lényeges bővítése szükséges. Enélkül ugyanis klubok létesítése vagy akár az egyéni tanulás feltételeinek javítása jámbor óhaj marad.

MÉG EGY PROBLÉMA

Megnő a kiscsoportos oktatás szerepe, vagyis jobb feltételek nyílnak a tanárok és diákok kapcsolatának javítására is.

Erről eddig is sok szó esett, de a helyzet az, hogy a tanárok és diákok kapcsolata ma még véletlenszerű és meglehetősen ritka. Ez az állapot sok tényezővel magyarázható. Elsősorban az oktatási formában, de a kölcsönös előítéletekben kell keresnünk ennek az okait. A diákságban az a vélemény dominál — középiskolás élmények hatására —, hogy a tanárokkal való szorosabb kapcsolat egyenlő a stréberséggel. Hasonló gondolatok egyes oktatókban is felerülnek, és nem hisznek a diákok érdeklődésének igazságában.

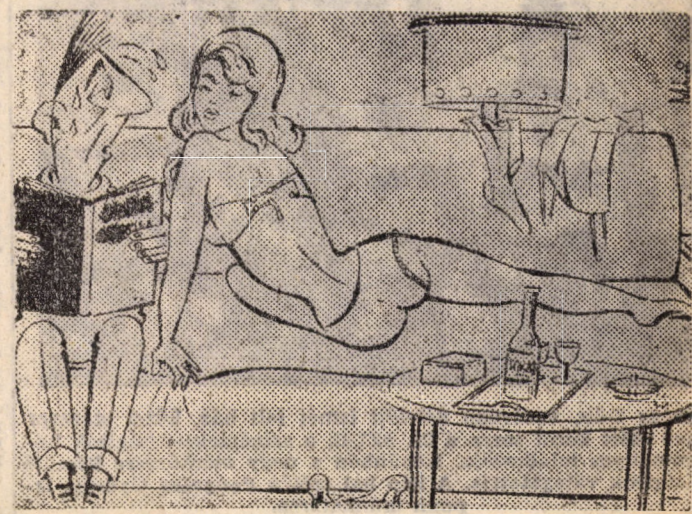
Ezen a helyzeten többek között a KISZ segítségével változtatni kellene, elsősorban úgy, hogy a tanárok és diákok találkozásának és párbeszédének minél több fórumát hozzuk létre.

Ezek lehetnek pusztán szakmai, de politikai, közéleti vagy akár kulturális összejövetelek, szervezeti formák.

Igy talán sikerül elosztani a kölcsönös előítéleteket és megteremtteni a közös munka jó feltételeit.

L. M.

Ballag már a vén diák...

De nekem holnap vizsgáznom kell!...

INTELMEK

Dr. Blau Aurél közgazdász visszaemlékezései (Magvető, 1938.)

A mai egyetemisták nem tudják, hogy milyen jó dolguk van. Állandóan kritizálnak mindent, pedig ha tudnák! Én bizony fiatal koromban nem kaptam ösztöndíjat az államtól. Ösztöndíjat? Horthyékot? Még én fizettem egy csomó tandíjat. És ugyan miért? Az a kis lyuk a Szerb utcában? Egy lestrapált kolostor beavassodott fejű professzoraival. Elméletgyártó civildoktorok, ez kaptuk mi fiatal korunkban. Tankönyvek? Ha-ha, ha volt is, egy vagyomban került, annyit pedig nem fizetett a Weingruber és társa díszmű-áruháza, ahol éhbéért körmöltem éjszakákon keresztül. Nem jó világ volt, de szerencsére elmúlt.

Jámbor János közgazdász visszaemlékezései. (Kossuth, 1968.)

Nem azt mondom, hogy rosszak a mai egyetemisták, de elég éhfelelenek. Ahelyett, hogy kihasználnák nagyszerű lehetőségeiket, mindenben fennakadnak, pedig beleszülettek a korszakba. Mit tudnak ők az ötvenes évek elejéről. A fiatal szocialista állam első nehézségeiről. Megteremtési a marxista oktatást. Szakirodalom? Még jegyzetek is alig voltak. Újságról, klubról nem is álmodtunk. Kora reggel keltünk, minden előadásra ott voltunk, nehogy elvesszünk egy órát. Előadás után tettünk-vettünk az egyetem körül, vagy segítettünk a kollégium építésénél. Bizony megdolgoztunk a diplomáért.

Kézdí Kis Boldizsár közgazdász visszaemlékezései. (Gondolat, 1973.)

A mai egyetemisták lehetnének egy kicsit hálásabbak is. Törődnek is azzal, hogy mi mennyit tettünk értük? Legszívesebben fiatal éveinket áldoztuk fel az új gazdasági mechanizmus sikerre vitele érdekében. Rajtuk kísérletezték ki az új oktatási reformot is. Ki mit tudok idején az egész ország figyelme ránk terelődött. Pedig mi nem kaptuk ingyen a tankönyveket és az ebédet. És milyen ebédet! Minden előadásra eljártunk, délután szerveztük a KISZ-munkát, vagy segítettünk a kollégium építésénél. Mi nem ingyen kaptuk a diplomát.

Dósa Rózsa közgazdász visszaemlékezései. (Móra Ferenc, 2008.)

A mai fiataloknak számos jó kommunista tulajdonságuk mellett van egy nagy hibájuk. Sokat kritizálnak. Pedig milyen jó dolguk van. Alva tanulnak, bejáratuk is alig kell és a kollégiumuk is nem-sokára elkészül. A mi időnkben jó, ha öt hallgatóra jutott egy teniszpálya. Házi számítógépek is alig voltak, ha számolni akartunk, be kellett jönnünk a könyvtárba. És ráadásul vizsgáznunk is kellett. Mi mégsem elégedetlenkedtünk, hanem jobban megbecsültük elődeink munkáját. Szóval, mi mások voltunk...

— farkasházy —

SPORT

Egy vergődő szakosztályról

A röplabdások és kosárlabdások beverekedtek magukat az NB II-be. Az egyesület büszke lehet rájuk. A kézilabdások azonban már nem állnak ilyen jól. Tavaly nem sikerült a csapatnak a feljutás, s az idén is a kerülő bajnokságban játszik. A szezonra sem volt túl nagy a felkészülés. Mindössze februárban, a vizsgaidőszak után váltak rendszeressé a tornatermi edzések.

Igaz, ünnepek számított, ha ötven összejöttünk. Egy kézilabdacsapat azonban hét emberből áll, nem számítva a cseréjátékosokat!

Az első bajnoki mérkőzés mindössze két szabadtéri edzést tartott a csapat, majd egymást követték a mérkőzések. Csak egy baj volt: seho-

gyan sem sikerült győznünk, még a legszorosabb találkozókon is három góllal kikapunk. Persze, hogyan is tudnánk folyamatos csapatjátékot kialakítani, ha az edzéseken nem kétkapuzhatunk, s mit kezdhet az edző 5 emberrel?

Az igazság az, hogy nem komoly gárda a miénk. Pedig nem lennénk gyengébbek a többi csapatnál. Sőt! Csak hát az ellenfelek edzenek és kondícióban, valamint összjátékban lényegesen jobbak. Legutóbb már nem tudunk kiállni a bajnokra sem.

S a vizsgaidőszak beköszönével egyikünk sem foglalkozik edzéssel, mérkőzéssel. Egyelőre tehát teljes a leállás.

Szegény szakosztály, mi lesz a sorsod?

— lantai —

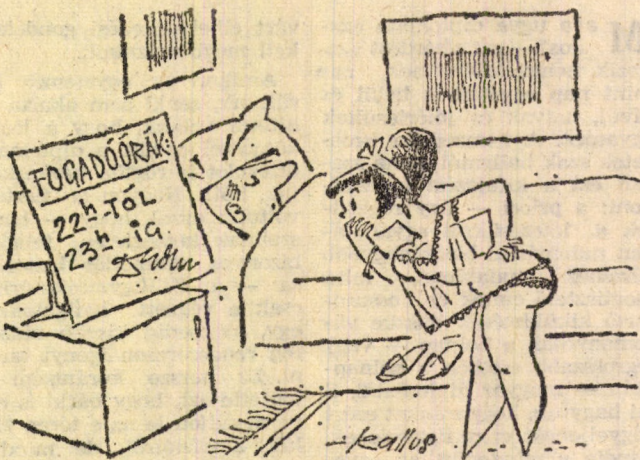
A nagy „ütközet” előtt

Június 2-án, vasárnap délelőtt ismét telt ház, közel száz ezer néző előtt kerül sorra a 26. SZUR, a színészek-újságírók hagyományos találkozójára. Képünkön a nagy mérkőzésre készülő újságírók válogatottja. A kép bal szélén Pongrácz György, lapunk munkatársa.

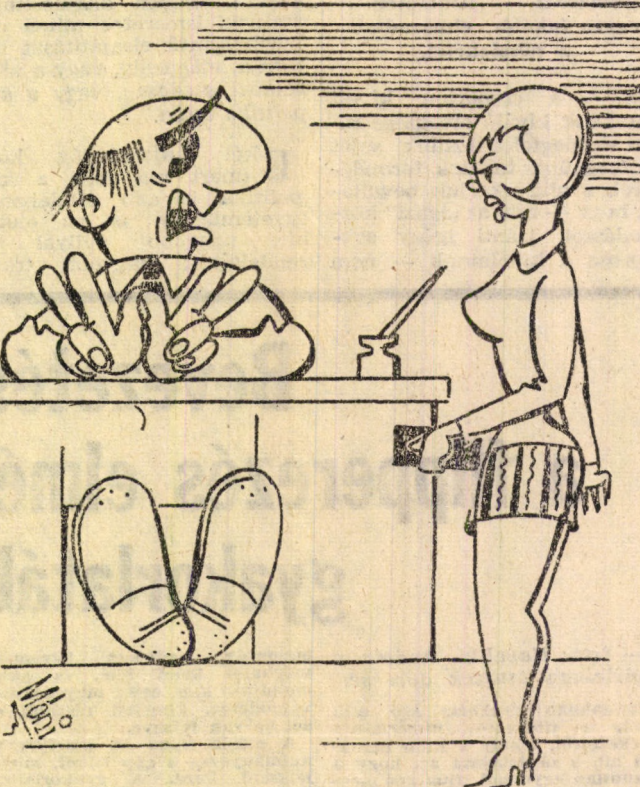
(Kulka Ernő felvétele.)

Vizsgaidőszak

...Úgy látszik Dezsőnek uv-ja van

Mini a divat

Ez már sok! Magának a tudása még minibb...

Rózsahegy János:

EMBERRABLÁS

VII.

Süger másnap felfedező útra indult. Az utcában volt egy lakatosműhely odament először. — Kulcsokat szeretnék venni, mondta az öreg mesternak. „Miért”, érdeklődött az agg mester szemüvege felett bámulva Kauzerteinn képebe. — Mindegy. Csak sok kell. Lehet biztonsági zár kulcsa is.

Az öreg hátrament a műhely végébe, és egy láda kulccsal tért vissza. Tessék választani, tette Süger elé a ládát. Mennyibe kerül ez az egész? kérdezte. Az öreg újra fúrásán bámult szemüvege fölött. — Hát ötven forint, akartam mondani, de a kalmárkodás árától szűkült meg. Hatvan nyolcra ki végül. Süger megállapította, hogy nálunk is el még a kapitalizmus rontó szellem, de szó nélkül gombolta le a hatvanast. És minek kell e sok kulcs? kíváncsiskodott az öreg? — Horgászni, mondta Süger, majd kilépett a műhelyből.

Süger hamar belátta, hogy autógénnel nem fog boldogulni. Ezért lement a pincébe, ahol valamikor egy feszítővasat látott. A betörés eme eszközt meg is találta, sőt, még egy másikat is. Naivitásában elképzelte, hogy ezekkel a primitív eszközökkel képes lesz egy magyar páncélszekrényt kinyitni. S milyen igaza volt. Tehát minden megvan — gondolta, most már csak a bál kell megvárni. Este lefekvéskor sokáig nem tudott elaludni. Úgy gondolta, hogy a tízezer dolláron mégsem Taunust vesz, hanem szívszerelmét (a Szendét) veszi el (felcsúgylt és majd Puerto Ricoba mennek nászútra. Azon már nem árt rá tüpöngeni, miért éppen oda, mert közben elaludt.

Az öreg lakatosnak tényleg jól jövedelmezett a mai nap. Alig, hogy Süger elment, egy fiatalember állított be hozzá, aki szintén kulcsot vásárolt. A öreg neki is eladott egy ládával, 80 helyett százért. A délután folyamán még négy kuncsaft jelentkezett kulcsért. Az öreg az utolsó ládát már 150-ért adta, és sajnálta, hogy készlete kimerült. A vevő különben egy köpcös, kövérkés fiatalember volt...

A következő pénteken Süger elment a szokott helyre, hogy Zsaszával találkozzon. Zsaszka egy telefonszámat nyomott kezébe. „Ha

valamit nem tudsz, vagy bajban vagy ezen a telefonon mindig megtalálasz”.

★

A golyából. A bál kezdése 9-re volt hirdetve, s így 11 körül már páran lézengtek is az aulában. Az egyetem éterében az ivászat és verekedés már teljes kapacitással folyt. Süger itt beszélt meg szívszerelmével, hogy 10-kor találkoznak az egyetem kapuja előtt. Bügyör 12-re ígérte érkezését, s így Süger egyelőre nyugodt volt. Boldogan sétálgatott a Szendével fel és alá. A lány egyszer azt ajánlotta, üljenek le egy kicsit, de Süger mereven elzárkózott ettől. Ez teljesen érthető, hiszen a zakója alatt rejtőzött feszítővasakkal nehéz lett volna leülni. A zakó belsejéből kulcsokkal voltak kitömve, s így Süger mellbőrére egy jól fejlett húszéves lányára hasonlított. A zenekar zenéje kezdett, és a szívszerelme azt ajánlotta, hogy táncoljanak. Süger beleegyezett. Körülöttük a táncolóknak az volt az érzésük, hogy egy MEE-telepen vannak. Süger kulcsai ugyanis feltűnően és hangosan zörgöttek. Ezért a fiú azt javasolta, hogy sétáljanak megint. Szívszerelme dühözni kezdett, azt hitte, Süger azért nem táncol, mert nem tud. Milyen közel járt az igazsághoz.

Pár perccel éjfél előtt Süger szíve nagyot dobott. Az ajtóban ugyanis bátyja jelent meg. Süger megragadta szívszerelmét kezét, és a büféhez vonzolta. — Várj itt, rögtön jövök. Azzal elrohant. Hátrakerült az egyik lépcsőhöz, s óvatosan elindult a negyedik emeletre. Sehol egy lélek. Zsebéből kiesztyút húzott elő, és felhúzta. Kis elemilapja is nála volt. A negyedikem sem talált senkit. Süger odalopakodott a szoba ajtajához, mely mögött a páncélszekrényt sejtette. Szerencsére itt is sötét volt. Zsebéből kulcs-csomót húzott elő. Az ajtón két zárt talált. Süger a biztonsági próbát kinyitni először. Az ötödik kulcs végre beilllett a zárba. Óvatosan elfordította, s az simán fordult. Egyszer. Kétszer. Háromszor. Negyszer. Ötször! A fiú izgalommal lenyomta a kilincset. Lez-nagyobb meglepetésére az ajtó

Meztelen igazság

Tegnap véletlenül összefutottam az aulában Preciz II-dikóval, a kari KISZ agitprop-pal. Igyekeztem ugyan észrevétlenül elosonni mellette — nehogy elbeszélgessem velem a modern családkepzés problematikájáról, ami tudvalevő, politikai óránk gerincét képezte mostanában — II-dikó azonban szokott fürgeséggel résen volt. És a családkepzés helyett leendő gondolataim éreztem kibontakozni.

— Bizonyos oldalakat tekintetbevéve, jellemzéseket kell írni a csoportról. A feladatot elgondolása, vagyis az elgondolás feladata éppen nekem valóban látszott: óvodás korom óta mindig ilyen akartam s most, ime, itt az alkalom egyetemi szinten. Elrebegetem az agit-propnak egy „rendben van”-t, majd gyors egymásutánban néhány szírt s hitet téve magamban a realitás meg a demokratizmusra, elügettem megkeresni Szöveg Eleket, a szervező titkáromat.

Szöveget nem nagyon kellett keresni, megtalálható ő mindenütt, ahol éppen szükség van rá. Rövidesen átadtam neki gondolataim körvonalaát s az átadás eredményeképpen alig félóra múlva már megkezdhettem „hegyi beszédemet” a satnya bokrok aljában húslülő szervezetünk alapjához.

— Hé fejek! — kezdtem el lendületesen, itt megálltam és gondolkodni kezdtem egy cícerói bevezetőn.

— No, szóval, elvtelen társaim — (s eszembejuttott a folytatás is. Te Kajli, ne nézd komolyan az orrod), itt most komoly munka lesz!

— (Szóltam le Kajli Dénesnek, aki éppen távozóban volt.)

Aztán tényleg elkezdtek névsor szerint:

Andalgó Ágota — hát nem egy rossz KISZ-melős, igaz, hogy nem is KISZ-tag, de ne legyünk aprólékosak. Politikailag meg egyenesen kimagasló, legalábbis a legutóbbi pol-órán kimagaslott a 180 centijével, mert nem jutott neki szék. Szakmai érdeklődése kifejezetten szembeszökő. A múltkor is megkérdőzte az

előadótól, hogy milyen méretű egy lökeltes inkubátor. Szóval summa ide, summa oda, pozitív jellem.

— Ellenvetés nélkül.

Borongó Borbála — ez ám az aktív KISZ-tag meg mi-egymás. A tanulmányi aktivitása is megmutatkozott félévkor. Szorgalmasan összegyűjtött két dékáni uv-t. Jellemzője helyett a magasfokú szakmai előképzettség, amelyen belül a technológia határtalan szeretete évismétlésbe is sodorta. A társai bizalmát kiérdemelte — a triplafülvű Radics ugyanis mindig neki meséli el a legújabb nőstorkat. Szóval pozitív jellem.

Csere Csaba — igazi mozgalmi típus. Már a napvilágot is tagkönyvvel a kezében látta meg. Igaz, hogy ez a bölcsőde jobboldali diákszervezet volt, de nemmindegy?, mozgás azért ott is van. Egyébként fejlődőképes: éppen a múlt héten mesélte, hogy túllépte a 88 kilót. Különösen érdeklő a matematika. A szerdai konzultáción té felíks helyett Nonté Félixet, a konzultációvezetőt integrálta, vagyis inzultálta — de hát emberek vagyunk és nem hibák nélkül. Szakmailag kimagasló, a szeptemberi üzemi-otagásnál is megitta a diólkörrel együtt a diófapácot. Érdeklődő, használható ember — esélytöbbség ellenvetés nélkül. — Mire végeztem a 20 emberrel, megjelent a Szabadság-hídon a mélezzin, hogy átterelje az éjszakába a forgalmat. S még mindig semmi ellenvetés. Érezni kezdtem, baj lesz a demokratizmussal, a baj, mégis, mással volt: a csoporttal...

Ugyanis közben egyedül maradtam, vagy mégse?...

Persze, a Radics... csak éppen ő sem maradt magára, a félhomályban egy szöknya sziluettjét véltem felfedezni. Hát ő szintén? Érdemes az embernek törni magát a meztelen igazsággal, mert az mindenkinek annyira fáj, hogy azonnal orvoshoz rohan vele — be sem várva, amíg elmondják.

Fehér Alajos

fél perc sem telt el, arca halott sápadt lett, és lerakta a kagylót... Hőfehérke és a hét törpe? — suitogta, az a boszorkány a mese-mondó telefonját adta meg?

A fiúk megölőülten bámultak egymásra. A köpcös kiadta a jel-szót. A föld alá is, de elő kell teremteni azt a lányt! Süger bánatosan ballagott lefelé a lépcsőn. Visszért az aulába, ahol már tetőfokára hágtott a hangulat. Szórakozottan bámulta a táncoló tömeget. Egyszerre megmerevedett. A zenekari emelvény előtt egy szöke hajó nő táncolt. Zsaszka volt.

A kis köpcös is észrevette a nőt, és a feje paprikavörössé vált. Gyűrünk oda hozzá — mondta. A fiúk megindultak. Már a nő közelében voltak, amikor Süger lestopolt. Nézd ki-vel táncolt, szólt a köpcűshöz. Steinhausz látnában megtorpant. Zsaszka partnere az egyetem egyik rettegett matekladójává volt. A két fiú egymásra nézett, és mint megvert sereg sompolyogtak el a szöke közeléből.

Az egyetemi tanácsateremben az okosító főosztály vezetője meghatótt hangon mondott köszönetet a jelenlevőknek. Az egybegyűlteket adminisztrátorok voltak, különféle tanszékekről, köztük ott ült Zsaszka is.

— Köszönöm Önöknek, — kezdte a vezető — azt, amit egyetemünkért tettek. Az egyetemre jellemzők lettek létszáma, évről évre erőteljesen eszikken: Lassan már senki sem akar gúrgazdász lenni. Köszönöm Önöknek, sejtették a jövőben gúrgazdászok beszerzésében. A cél szentesíti az eszközt!

Vége

ROZSGALDASI

A Marx Károly
Közgazdaságtudományi
Egyetem Lapja.

Megjelenik kéthetenként
a tanulmányi időszak alatt
Felelős szerkesztő:
Kincses György

Szerkesztőség: Budapest. IX.
Dimitrov tér 3-III 331.
Telefon: 189-850/139.

Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat.
Készül a Szikra Lapnyomdában.